

Fabienova zgodba

Sem Fabien Didier Yene. Prihajam iz ugledne družine iz vasi Ekombitie v Kamerunu. Šolo sem obiskoval v glavnem mestu Yaoundé. Oče se je v nasprotju z željami družine poročil z žensko iz drugega, manj priznanega, rodu, zaradi česar sem bil vedno nekoliko odrinjen. Po očetovi smrti so se moje vezi z domačo vasjo dokončno prekinile. Ko je v prometni nesreči umrla moja punca Valerie, ki je bila prav tako članica konkurenčnega rodu, sem se preselil v Čad. Obupan sem bil, saj sem se bal maščevanja njihovega plemena. Želel sem ostati v Čadu, a sem kmalu spoznal, da je država še revnejša kot Kamerun. Po glavnih begunskih poteh iz držav južno od Sahare sem potoval iz Čada v Nigerijo, Niger, Libijo, Alžirijo in končno v Maroko. To je bilo popotovanje, ki me je pripeljalo na rob.

Med begom po puščavi nisem bil le na koncu z močmi, ampak sem bil tudi psihično ves čas na robu obupa. Številne begunce izkoriščajo prekupčevalci, policija in tolpe. Med potjo sem bil priča nepredstavljeni korupciji policije in oblasti, nasilju in posilstvom, v državah Magreba pa zlasti odkritemu rasizmu proti temnopoltim Afričanom. Na poti proti severu so mnogi begunci umrli.

Sam se dolga leta nisem mogel prebiti čez Maroko, mnogim pa je dejansko uspelo priti v Evropo.

Danes živim v Franciji, poročen sem s Francozinjo in imava otroka. Imam dovoljenje za bivanje, ki ga moram vsako leto obnoviti, kar mi omogoča delo tukaj. Močno se borim za pravice priseljencev, med drugim sem napisal knjigo o svoji zgodbi, podpirajo pa me tudi evropski aktivisti.

Ne morem reči, da ne maram Francije. Zelo mi je všeč, vendar pogrešam svojo državo. Tamkajšnje ljudi, hrano, družbo, kulturo. Mislim, da se to ne bo nikoli spremenilo.